

det, och med vett och vilja håller sig undan — detta för att slippa deras utpressningar, som under årens lopp måtte ha varit svåra nog att fördraga. Jag kan förstå att där finnes någon mörk punkt i herr Appelbloms förflutna liv, om vilken Isak Labansson äger sådan kännedom, att han kunnat använda den som tumskruv för en under åratal fortgående och säkerligen mycket givande penningutpressning. Vidare fick jag veta vilka de voro, som begått inbrottsstölden natten efter gubbens försvinnande.

— Verkligen! Hvilka voro de?

— »Kniven» och »Kalle Tång».

— Jag tycker mig ha sett de namnen i »Polisunderrättelser».

— Ja, utan tvivel! De kommo ut från Långholmen vid jultiden, och jag vet att Stockholmspolisen, som alldeles förlorat dem ur sikte, undrar mycket vart de tagit vägen. Nu veta vi att du har dem inom ditt distrikt, en något tvivelaktig fördel, ty de äro kända som ett par av vårt lands allra värsta banditer.

Vi skola ej vidare följa de båda ungdomsvännernas samtal. Då det blev stängningstid, skildes de för att åter träffas i Bringåsa ett par dagar senare. Länsmanen skulle resa hem med morgontåget. Alf Grane lovade att komma efter två dagar senare. Han behövde någon tid för att ordna andra affärer och dessutom ville han söka inhämta några upplysningar om gubben Appelbloms Stockholmstid.